

O: Už vtedy si vedela, že chceš robiť to isté, čo sestra?

Dominika: Nie, vtedy tam bolo plno pekných chlapcov, hahaha, ale nie. V tom čase na sánkarskom vôbec nešlo o sánkovanie, ja som ani nevedela, čo to je. Šlo len o kondičné tréningy, kde sme hrali loptové hry a bolo plno zábavy. K ozajstnému sánkovaniu som sa dostala oveľa neskôr, na počiatku to bolo len o kolektíve.

O: Čiže na začiatok len zoznamovanie sa, zábava. Kedy to začalo byť „ozajstné sánkovanie“?

Dominika: Ozajstné sánkovanie? Uff, neviem, kedy to začalo byť ozajstné sánkovanie. Šlo to celé postupne - najprv ma pustili dolu kopcom po asfaltovej ceste na sánkach, na ktorých boli pripevnené kolieska. Keď som ovládala základy riadenia, prišla moja prvá dráha, taktiež na kolieskach. Na umelo chladenú dráhu v zahraničí som sa dostala oveľa neskôr a pravdu povediac, rozplakala som sa, keď som sa mala spustiť.

O: Zo strachu?

Dominika: Áno. Predtým, ako sme šli na svoju prvú dráhu v zime, sme si s kamarátkou púšťali videá, na ktorých sánkari naozaj veľmi kruto padali. A potom pred jazdou sme si všetko vybavili.

O: Ou, asi je lepšie pred súťažou také videá nepozerať, haha. Ale

napokon si sa spustila dole, nie?

Dominika: Áno, no človek sa vždy bojí toho, čo nepozná. Keby som vedela, aké to bude, hádam by som neplakala.

O: Aký je tvoj najkrajší/najlepší zážitok?

Dominika: Nad touto otázkou som premýšľala naozaj dlho. Moje zážitky zo sánkovania sú veľmi intenzívne a sú ich priam milióny. Keď je človek tisícky kilometrov od domova s partiou mladých ľudí a zažíva denno - denne extrémny adrenalín, je priam donútený k zážitkom. Medzi moje najkrajšie spomienky však asi patria tie najstaršie, keď nás nezaujímali naše výsledky, nezaujímali nás párty a všetko bolo len o užívaní si prítomného okamihu - nebola žiadna zodpovednosť, v tých časoch sme robili najväčšie hlúposti. Medzi moje obľúbené spomienky patrí ako sme raz vyvolali snehovú vojnu na pretekoch v Nemecku, keď sme sa v noci začali guľovať Slováci s Čechmi a nakoniec

sa k nám pridali Bulhari, Slovinci, Poliáci, Chorváti, Srbi a Rakúšania - naša vojna trvala asi 4 hodiny, až kým sme neboli všetci od hlavy po päty premočení. Taktiež medzi moje obľúbené patrí, ako sme pred tréningom sedeli v šatni s Rusmi a zrazu začala v rádiu hrať dobrá pesnička, tak sme si všetci spolu spievali. Na chvíľu sme úplne zabudli na starosti a stres. Rada spomínam aj na to, ako sme raz v noci nechali na hotelovej izbe zapnutý sporák a zabuchli sme si dvere. Keby náš tréner nevylomil dvere, hotel by o malú chvíľu vzplanul - tréner s nami tri dni neprehovoril. A takto by som mohla pokračovať hádam donekonečna. Dúfam, že raz budem mať možnosť a o všetkom napíšem knihu.

O: Držím palce, že sa ti to raz podarí. Máš to teda pestré. Nebojíš sa niekedy, že sa ti niečo môže stať?

Dominika: Samozrejme, strach mám, to je normálne. Mám

... v profesionálnom sánkovaní ??????